Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم : انتخاب(دغزلونو غورچاڼ)

راټولوونکی: عبدالرحمن حبیبي

خپروونکې اداره: الحبیبي خپرنیون(PDF)

ادرس: ټلگرام(الحبیبي خپرنیون)

رابطه: واټساپ(0093786267103)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته ښايسته يي ته ګلاب يي
ته مې زړه يي ته جناب يي
ښايستونه د رنه ځار شه
څوارلسم د شپې مهتاب يي
ستا په نور نړۍ روښانه
ته ځلاند لکه افتاب يي
ښايستونه د رکې پټ دي
د ښايسته حورې نقاب يي
زه د حُسن به دې څه ليکم
ته هر ځای کتاب، کتاب يي
نن خو بل رقم زنګيږې!
نن خو بل رقم خراب يي!
ته اوس دومره نه صبريږي؟
حبيبي دومره بې تاب يي

عبدالرحمن حبيبي
1402/3/13هفته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستور دی د دنیا خلک خندا کې خوښې مومي
ډېری خلک د نیمې شپې ژړا کې خوښې مومي
یو څوک د ګناهونو په آغوش کې وي خوشحاله
یو څوک د ژوند تلخي کې په تقوا کې خوښې مومي
د زړونو ترجمان د زړو درمان شي یو یو څوک خو
اکثره بیا د زړونو ماتېدا کې خوښې مومي
یو نیم د ملنګۍ لباس کې خوښ وي بې حسابه
یو نیم د ګناه ډول ته په نڅا کې خوښې مومي
بلها خلک اوس خوښ دي بې شرمي او بې پتي کې
بلها خلک په شرم، په حیاء کې خوښې مومي
ډېری د بې ننګي په رنځ اخته وي افتخار کړي
ډېری خلک د ننګ غیرت ښکلا کې خوښې مومي
د پتې بندګي غېږه کې ژوند ښه وي فتحانه
اکثره نن سبا بیا په ریاء کې خوښې مومي

فتحان حنفي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه پر زړه مې د سُرُور وزرې وغوړوه

پر تیاره ژوند مې د خپل نُور وزرې وغوړوه

دا بلال زړه مې د بېلتون پر ګرمو شګو پروت دی

یو ځل پرې ته د خپل حضور وزرې وغوړوه

د یعقوبي سترګو علاج مې یوسفي زلفي دي

پر ړندو سترګو د کافُور وزرې وغوړوه

په مات وجود کې مې دا ستا د جدايۍ څرېکې دي

جلوې د حسن پر رنځور وزرې وغوړوه

نظام تر څو به د فراق د دار پر سر ځړېږي

له خپل وصاله پر منصور وزرې وغوړوه

نظام کندهاری

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم ډاکټر او هم عالَم ته ضرورت دی
د هیواد یو ښه خادم ته ضرورت دی
که غازي دی که ساتونکی د دفتر دی
د دې دواړو وه تعلیم ته ضرورت دی
چې مکتب او مدرسه کړې بیا ودانه
ښه استاذ او ښه معلِم ته ضرورت دی
چې د پوهې مرکزونه ښه سمبال کړي
دې لپاره مهتمِم ته ضرورت دی
راپاڅیږئ د غفلت وختونه نه دي
ماتولو د غلیم ته ضرورت دی
له فردو څخه مشهوده د هیواد مو
وَساتنې د حریم ته ضرورت دی

مشهود آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې تپوس نکوې ولې؟ اخير شوې څه دي
زه دې هېر شوی؟ که یادونه مې اشنا زاره دي
زما د مورچې زما د پیرې ملګرې وایوره نن
ها کړې ژمنې دې له ماسره په یاد کنهٔ؟ دي
زما د بېوزلې کورنۍ احوال لرې او کنه؟
چې حال یې ښه دی که دلوږې نه نهر ویده دي
غفلت ونکړې مسؤلیت کې دې وړتیا وښیه
د ډېــرو سترګې لارویه! نن وتــا لــره دي
خیر که هېر کړی دې وم یاد مِله دې ورسته ساته
داسې لیکلي مې اشنا د مزار پر لوحه دي
تا مې د وینو د هرڅاڅکې سره کړی خیانت
تا چې اسد حماسه!! صف کې درولي غله دي

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ونيسم زړه پوري انځور دې رانه ورکه ياره!
چې ته! مې وياد پېرې ډېر تر ګل نازکه ياره!

د جدايي ماښام چې راشي لمر ترغرونو واوړې
نفس مې تنګ زړه مې دردېږی باور وکه ياره!

د زړه په باغ کې چې مستا دياد سېلۍ راتاؤ شې
وران کړې ګلونه. چنارونه. بې درکه ياره!

د غم له درد سره دې زه اوس عادت شوی يمه
د غم له درد څخه دې. نلرم اوس کرکه ياره!

کله ناکله دې بيا غم راباندې دومره بوج شي
چې راته ځای نه راکوي پيرا خه ځمکه ياره!

د بيلتانه سېلۍ چې تاؤ دې له اسد حماس شي
لبمه لمبه ايره ايره شي قربانکه ياره!

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږې خبرې د زړګرې کوې

یاره چې ته ما ته خبرې کوې

هره خبر دې زما درد کموې

مثالن ته هم جادوګرې کوې

نادرک توې او خفه هم ته یِ

وس هم خبرې مرورې کوې

ژوند مُ جلا نکړې وَ زړګکه

نو بیا به ته هم لراوبرې کوې

خُبیبه درد دې انتها نه لرې

ته هم شکرې دردورې کوې

خُبیب ملنګ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ خو صبر وکړه چې اوزګار شمه!
بیا به د دې درستې نړۍ یار شمه!
لا خو مې زخمونو ته پټۍ لګوم
صبر چې دردونو نه قرار شمه!
لا خو زه ګردونو کې لت پت یمه
ګل به شم چې یو ځلې سینګار شمه!
بیا مې د ښکلاوو تماشه کوه
دُر به شم، غاټول شمه، چنار شمه!
زړونه رانه بل چا خفه کړي دي
زه به د خفه زړونو سردار شمه!
دوی د پیشمني په شان لټان وه ټول
اوس به داسې خوږ لکه افطار شمه!
حبیبي هر څوک چې ځي له ما تختي
وخت به وي د دوی به سخت پکار شمه!

عبدالرحمن حبیبي
1402/2/4دوشنبه
د کوچني اختر څلورمه ورځ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تنها ځان مې تَتَم در ته وهلی
ديار درده ديار غمه نور دِ خوښه
ژوند مُتيرپه شوګيرو باندې کړو ګوره
اخ زمادخوبولو سترګو نمه نور دِخوښه
دزړه زخم خو مې هريو ډير خوږيږي
جوړ زما درد ته ملهمه نور دِ خوښه
بيله تا راته قسم ده ډيره سخته
دَناکامه زندګي په مخه ورِمه نور دِخوښه
دبلتون اثر دي سخت يم دردولی
زړه له واکه وُوتمَه نور دِ خوښه
درا تلو وعدې دې وکړې خو رانغلې
رنګ خُبيب درپسې مرمه نور دِ خوښه

خبيب ملنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان کې ورک شم ستا له غمه پنا غواړم
فرېښتۀ غوندي بـيا تا ته ښکلا غواړم

زه د خپل تصوېر ښاېست ته په ژړا يم
د دنيا موده ښاېست ته مې ساه غواړم

څوک د خپلې اندېښنې په سر بدنام شو
چا وېل زه د خـوشحالی نه سزا غواړم

کمترۍ مې د خپل ژبې کم احساس کړ
نا معقول دی چې له زياتو حياء غواړم

نن د خـدای نه پټ انسان زړه کې ساتمه
چې د خپل ژوند په درون کې نڅا غواړم

نا خبر خدايه خبر مــې له حال نه شي
بيا په ذات کې دي عجيبه پارسا غواړم

دا په ګډۀ ودۀ سر چــې دی ''ثمر'' دی
خدای مې يار کړلو له خدايـه دعا غواړم

عزيزالله ثمر ويصال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه په پښتو شوه الله نه کېږي

دغه دود دستور خو له ما نه کېږي

نه پالم پښتو که پرې دوزخ ته ځم

زه که یم پښتو ته پیدا نه کېږي

نن که په پښتو کې غزل لیکمه

دا زما د ژبې منشا نه کېږي

مانه که په غم کې خندا نه غواړئ

مانه هم ښادئ کې نڅا نه کېږي

څوک په شاعرۍ کې زلفؤ او خوړو

چا نه شاعرۍ کې آدا نه کېږي

نه وایې ''ثمر'' بې آدبې ده خو

ژونده له ''ثمر'' هم پارسا نه کېږي

عزیزالله ثمر ویصال

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه سپین غر چې په ښنتر ښکلی دی

دا سې په تا باندې ګودر ښکلی دی

زه په پګړۍ کې ډیر ښاغلی ښکارم

د ستا حجاب لکه اختر ښکلی دی

یو څوک په دې کې حق حیران پاتې دی

دا تور ماښام او که سهر ښکلی دی

کلیسا ستا د نګو برجونو څخه

زما جومات زما ممبر ښکلی دی

کابل کندوز هلمند لوګر ښکلی دی

هم پیښور او ژوب خیبر ښکلی دی

زمونږه کلی زمونږ ښار ښکلی دی

زمونږ چنار زمونږ مازیګر ښکلی دی

دا د ملا مشک عالم وطن دی

د ازره وال محسن لوګر ښکلی دی

محسن ازره وال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شول مې د سترګو نه پناه شعرونه

الله دې وبخښي زما شعرونه

حق د ښایست به دې ادا نه کړی شي

که دنیا ولیکي، دنیا شعرونه

چېرته بې لارې نشئ مه يې لولئ!

زما ياغي باغي ګمراه شعرونه

زه سوداګر د الفتونو يمه

په خلکو ويشمه وړيا شعرونه

نه نه د زړه خوړلو تاب نه لرم

عبيدي نه لولمه ستا شعرونه

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دار هم زه، په قار هم ته
په کار هم ستا! بېزار هم ته
جنګ هم په ما، مړ کېږم زه
قوت هم ستا، بې کار هم ته
غم هم په ما، ژړېږې ته
معتاد هم زه، خومار هم ته
وژنې ما او خاندې هم ته
بې لارې ته! په لار هم ته
عابد شو تېر، په دې خبر
چې غماز هم ته، یار هم ته

ملا عابد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اور کمیس دی او په تن دی زما
پکې خوشحاله یم وطن دی زما
منګی مات شوی نه دی درز يې تللی
داغ لږ پدلی په لمن دی زما
بس دی همدومره ضد همدومره پښتو
کافرې راشه زنکدن دی زما
دا پاتې عمر داسې نغوارمه
لکه دا خه رقم چې نن دی زما
کوڼ بهسودواله زه لږ سپين غږيږم
ځکه خو هر سړی دښمن دی زما

پرويز بهسودوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیال نړۍ ته مې ادکه راځي
او ښکې بڼوته مې بیا ځکه راځي
زموږ په ژوند کې خنداګانې راتلل
هغه صحنه له نظروركه راځي
ستا له باوره مې بس زړه ته هر وخت
پښیمان تیاله حده کلکه راځي
تا پورې بیا زړه تړل لرې کیسه؟
ستا له نامې نه مې هم کرکه راځي
چې انتخاب کې یوڅوک خپله تاکي
دلته بس هغه جنۍ سپکه راځي
له زندګۍ نه ګیلمن یو سیلۍ ؟
هره شـــیبه له درده ډکه راځي

زینب سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول وجود مې زخم زخم وينې وينې
ستا غمونه محترم ساتلی نشم
ته تمام عمر ناراضه بې دليله
زه تمام عمر ماتم ساتلی نشم
لکه څنګه چې دې خوله را بنده کړې
داسې غلی مې قلم ساتلی نشم
زيارتونه، جوماتونه شم ساتلی
خو يو زړه د بنيادم ساتلی نشم
تنهايۍ کې مې له سترګو څاڅي وينې
خو ستا مخکې پکې نم ساتلی نشم
بې وسي مې دومره ډېره ده ناصره
چې نامه دې په خوله هم ساتلی نشم

ناصر حليمي

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تکیه راکړه خپله ځانه، یو څو ګامه راسره
شهپاتې کېږم له کاروانه، یو څو ګامه راسره شه
تصور د رنځ و غم مې، د ژوند لارې کړې خنډنې
بې درمانه یم درمانه، یو څو ګامه راسره شه
چې خبر دې کړم له کرب او مشقته د وګړیو
ته خو لږ هم تن آسانه، یو څو ګامه راسره شه
چې شو خلاص د وخت له جوره، ای زما د زړګي زوره
راسره وکه مېړانه، یو څو ګامه راسره شه
بل مشال د مینې راوړه، پاتې لارې اندېږې دي
وارخطا یم نګاهبانه، یو څو ګامه راسره شه
بادشاهان د سلطنت مې، راج په زلفو کول غواړي
ای زما د زړه سلطانه، یو څو ګامه راسره شه
د مجنون او فرهاد مینې، راته ووې شمائلې
په وتو یو له داستانه، یو څو ګامه راسره شه

شمائله سلیمي

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ویني فوارې ته نه رسیږي
شفق دغې منارې ته نه رسیږي

دا پندونه، دا وعظونه بې نوښته
د تکبیر یوې نارې ته نه رسیږي

د تاریخ په مخ د چا د غرور څلي
د جنډو دې هدیرې ته نه رسیږي

د شهید ګلګون ګریوان د خدای حضور کې
جنتونه یې منظـــرې ته نه رسیږي

په دفتر دې که هم اور بل شي ناګاره!
د میوند یوې مســرې ته نه رسیږي

استاد فضل ولي ناګار

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان مې په سل ژبو رټلی ستا په لور ولاړ یم
د زندګۍ په صف کې سخت د زړه په زور ولاړ یم
په خپلو تلو دې خندوله زمانه رابانديې
دنیا به خپل کار کوي، خپل ځانته پېغور ولاړم
لکه زرینه وړانګه راشه ورته ښکلې یې کړه
په زړه د ژوند لکه د تور دېګي نسکور ولاړ یم
ورځې د ژوند شوې لکه واورې، زلزلې او توفان
زه یې دې منځ کې لکه بې مالکه کور ولاړ یم
موسمه! واوره ما له پامه د وخت وغورځوه
دود شوم، رژېږمه، د خپل غرور په اور ولاړ یم
ستا په وعده به انتظار تر پوزې راولمه
یو ځای به دلته یمه، څو ځایه به نور ولاړ یم

شاعر؟

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ګناه چې ورسیږم جنتو ته
عبادات څله کومه دوزخو ته
په کُفري الفاظو مړې سندرې وایي
لیونی مې دی راوستی لیونو ته
د بې غمه خدای غمونه را په سر دي
نڅا کاندمه د درد سوي نغمو ته
په دینتا ژبه غږیږمه خالقه.
ستا خبرې مې راوړي دې کنهو ته
هسې نه خپله سایه مې تنها پریږدي
کله شاته کله ګورم قدمو ته
بیا حیران حیران ورګورمه اسمان ته
چې د درد احساس مې ورسي مغزو ته
شپه ډاریږي فلاح ستا له تنهایۍ نه
د سهار اذان کومه تورو شپو ته

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا هم په خندا یمه ګل مخیه.
د غم ساز ته په نڅا یمه ګل مخیه.
ځان مې هم له ځانه شړي زه حیران یم.
چې د ځان نه یم د چا یمه ګل مخیه.
ژوند برباد دی زه تبا یمه ګل مخیه.
ته بې یاره زه تنها یمه ګل مخیه.
زړه مې زړه ته درنیږدي زړه مې تنګ دی.
ژبه ګونګه ده ساه ساه یمه ګل مخیه.
مخ مې ستا له مخه بل مخ ته هیڅ نه اوړي.
زه مئین په تا رښتیا یمه ګل مخیه .
له مودو نه زه د درد خزان وهلی.
له مودو نه په ژړا یمه ګل مخیه.
تراړې شونډې د کې سترګې فلاح لاړم.
تا شړلی له درګا یمه ګل مخیه.

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راترغاړې شـــو ناکامه محبت
ډک له هــر رنګه الزامه محبت

سپین مخونه هم بلا له کاره باسي
تور دی ستا رقم مابنامه محبت

شبګیرو مې د مخ رنګ رانه زبېښلی
د زړه ويـــنه مې تمامه محبت

ښه نو څنګه يې د هرچا د خندا کړې
تانـــو څه کاوو بدنامه محبت

جارقربان شم له ګرانښته داد کې
کړم په دوه لاسه سلامه محبت

سيلۍ بې له غم او درد نه راته وايه
ښــه نور څه وو نامرامه محبت

زينب سيلۍ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما زړه باندي مين وو زما ځان ندی ملامت

داچې درد مې په نصیب شو جانان ندی ملامت

دادنیا ده نفس خواحش دی او شیطان ورسره مل هم

خامخا به خطا کیږي انسان ندی ملامت

مینه زموږ څخه رسوا شوه مینه پټ وه مستوره

جهانیان شوله سپین سترګي جهان ندی ملامت

سر یې ښکته دی غریب دی جیب یې وزن دی کم کړی

ځکه هرڅوک پسې خاندي دا ځوان ندی ملامت

وَلوَر پورته شو وغرو ته ورختل وختونه نیسي

موږ په خپله ایمان پلورو ایمان ندی ملامت

چې دزړه له جوشه راشي او ښکي پورته شي لیمو ته

اې دلریشه خود لندیږي ګریوان ندی ملامت

دلریش وفادار

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هره خوا د بل ده پوهې سپین مصباح شي
نوی فکر نوی ژوند دِ افتتاح شي

هسې نه خلک عقدې ته رانه لاړ شي
په فشار نه په دعوت د ټول اصلاح شي

اوس دی وخت د وران وطن د جوړولو
لاس په کار د انجینر، ډاکتر، فلاح شي

دا اولس دی نور بیحده خسته شوی
څه وخت وَ دې ترل هر رنګه سلاح شي

څوک چې کار کړي انسجام او اتحاد ته!
د هغه د په نصیب همه صلاح شي

افغانان ټول د یوې کښتۍ سواره دي
عزیر! وایم تل طالب د یې ملاح شي

احسان الله عزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل اندامه ګل بدنه یوسف ذاته
د وجود خوشبو دې ځي د هر اياته
ستا د حسن تلاوت عجیبه خوږ وو
څه اوږده وو د تهجدو دوه رکعاته
بدنامۍ له به سبا څه بانه ګورو
نن یې یخي په خود کې نه يم ملاقاته
چې زما د فکر قد راباندې ټيټ وړې
نور به خپل سیوري ته نه ګورمه شا ته
زه د شپې بلا ته ځان په ژړا مړ کړم
او سحر د خندا شين شمه رڼا ته
زندګي لکه بدنامه ډمه ناڅي
ځي زما په غيږ کې سمه شي راماته
د بدنام غزل شاعر درویش روښان وي
د ګل روخ نامه يې وخوده دنیا ته

درویش روښان

HabibiMedia

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترڅو دا د ژوندګۍ سترې داستان وي
چلومه به غمونه پلنډي پلنډي
هغه پاته له ټولۍ د پتنګانو
لا به وړي پرځان اورونه پلنډي پلنډي
ها دژوند په مقصد پوه ويښ ضميرونه
په سينو کې يې دردونه پلنډي پلنډي
اخ دهري مدرسې زهير انګړ کې
ميراث سوي قلمونه پلنډي پلنډي
پام اميده چې ستړيا محسوسه نکړې
لا دي مخ ته خدمتونه پلنډي پلنډي

محمد نبي اميد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شکستونو اندازه لهٔ خودۍ نه لګوم
ما لېونی ګوره پهٔ زخم پټۍ نه لګوم
خدایزده لهٔ کومو پړاوو مې تیروي لېونتوب
پهٔ یوهٔ ځای باندې تر ډېره کېږدۍ نه لګوم
پهٔ ما کې خپلهنه و نور، د بلېدلو ظرفیت
زهٔ چا و چا غوندې تهمت پهٔ سیلۍ نه لګوم
نن چې اوښلنې سترګې ورغلم، نو ویې ویل
د مرغلرو پهٔ ځای هارکې مرۍ نه لګوم
پروپاګند دي دلمرمخیو د راتلو خبرې
زهٔ لهٔ غربته د کالهٔ ډیوهٔ ګۍ نه لګوم
د لېونتوب راباندې ختمه ده منم کړاوه
خو د حباب غوندې پهٔ سینه کې ماڼۍ نه لګوم

کړاو منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې پوهېدې هم دومره لوی تاوان دې ولې کاوهٔ؟
ژوند خو دې خپل وٌ، نو د چا پهٔ شان دې ولې کاوهٔ؟
زما د زړهٔ لهٔ بُرجلونو دې ځان وغورځاوهٔ
زما پهٔ مینه دومره بدګُمان دې ولې کاوهٔ؟
تا خو د عِشق ورانۍ لیدې، زموږ جذبې دې لیدې
د محبت د مرتبو بیان دې ولې کاوهٔ؟
کهٔ زړهٔ دې ښهٔ وای نو ورغوی به دې سوی نهٔ و
کهٔ مېَن نهٔ وای د رنجو دوکان دې ولې کاوهٔ؟
ما د وخت زنې نیوې، پښې نیوې چې پاتې شي لږ
ملا ګونګی شي د سهار اذان دې ولې کاوهٔ
د لور وېښتهٔ یې سمول زما پهٔ حال خفه وه
ویل یې څهٔ ورانه وه؟ زما ارمان دې ولې کاوهٔ؟

شهاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې و ځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې اوښکې تویې په خپل ګرېوان شوم
ته زما د زات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسې ښایسته زه درته ګلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یارۍ ګټه همدا وه
راغلم بېرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غېږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښایستونو بد ګمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوایۍ شم
د خپل شعر غوندې په هر چا باندې ګران شوم
بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې وځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې اوښکې توی په خپل ګرېوان شوم
ته زما د زات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسي ښایسته زه درته ګلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یارۍ ګټه همدا وه
راغلم بیرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غیږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښایستونو بدګمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوایۍ شم
د خپل شعر غوندې په هرچا باندې ګران شوم
بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

برندې سترګې ګرځه درنه تیتې چرته نه شي
جار دې له تندي شمه که ګونځې یې اوبه شي

ستا د ګور بهو په اتفاق ناسته ولاړه
ګورم، زړه کې وایم چې جرګه به پښتانه شي

مونږ ځه یوو، خو خاورې یوو د بندو ورانو لارو
تا پسې خو باید ګلابونه درکاره شي

ما یوه خبره پټه کړې ده په رمز کې
وخت به د خبرو شي خبره به مې وشي

چرته کې به ستا د تو دې غېږې خوشبو مومي
چرته به سرې د ګل په پاڼو کې ویده شي

څه نا څه پښتو له مینې ویستي یوو اورښته
څه مینه سرشاره له پښتو نه په واته شي

مانو اورښت

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګُلروخ مې د درګاه نه په وتو شو
جنتي خوب مې تعبیر د دوزخو شو
ذاهدان د فلسفو یې په نڅا کړل
د مطرب لاس کې رباب په غپیدو شو
چې خپل عقل یې دلیل سره په شور شو
پیغمبر غوندې انسان په لړزیدو شو
د رب مینه چا کې چیرته وه سړیه
خو چې سترې په ګناه شو په سجدو شو
ټول ژوندون مې ستا له مخ نه صدقه شو
مات وجود مې درته یاره په رُکوع شو
په ګُناه کې مې خالق د ځان پیدا کړ
په ثواب کې مې ایمان د دوه پیسو شو
چې دې زیرې ورک شمال د مرګي راوړه
غم مې غم سره فلاح په ګډیدو شو

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند به و ییلي سړیه بې قیمته
که خبر شوې د اشنا له خوږ صورته

سهار یو ماښام یې بل سره واعده وي
توبه ګار به شې د دوی له صداقته

لاندې باندې مې بې اوره سوزوې ته
نوم دې ورک شه له دنیا نه محبته

د ریا سجدې مې وړې تر دوزخونو
ستړی شوی یم له داسې عبادته

چې دیدار مې د خالق او دلبر نه وي
بې له دویه دې زه څه کوم جـــنته

کله کله زړه ته لار وکړي په سترګه
زه تر ېځار شم د سترګک له شرارته

چې د مینې اذانونه دې شروع کړل
دار قبول کړه د منصور غوندې حضرته

حضرت الله ذهین

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوشبويي دې راخپرې له بدنه
چې هفت رنګه خال دې ايښی دی په زنه

تور ليوانان راپسې برګ برګ ځکه ګوري
ده د سپينې هوسۍ لور پر ما مئينه

په مسکا تنکي ګلونه لا ښځ ښکاري
د غرور په ځای ناز وکړه کبرجنه

غرونه غرونه ښايستونه پيکه شوي
چې د ژوند مسته سندره د غمجنه

ترخه خوله به مې خوږه شي که تا ښکل کړم
مچۍ شات په خوله کې وړي د ګل له تنه

د غروب سورخي ته تږی نظر ناست يم
را يادېږي مې دا ستا اناري ونه

د نفرت په بدل مينه کړم محموده
ما بوسې دې هم اخستي له دښمنه

محمود باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې کوره شي چې څوک په بې درکو پسې ګرځي
درانه خلق سپکېږي چې په سپکو پسې ګرځي

زما د قام د کومې بدبختۍ به درته وایمه
چې څوک را زلمي کېږي په ټوپکو پسې ګرځي

د زرکو د کونترو ښکار د نورو مشغله شوه
زما د غرونو باز په توت خورو کو پسې ګرځي

بیا څوک د پښتنو د اتفاق سندرې وایي
دیوان یې د خوشحال په لاس ختکو پسې ګرځي

صلاح کوي جرګه کوي غونډېږي تندرونه
څوک جالې جوړوي ځان له په ډکو پسې ګرځي

د هغه غرسنۍ غرۍ مې هغسې په زړه ده
له هغسې مې فکر په ګُنجکو پسې ګرځي

د ښکلو په سینو کښې بې غرضه زړونه ګوري
صابر بلا وهلی دی په ورکو پسې کرځي

صاحب شاه صابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو دم به ګران په ټول جهان شي چې پیسه پیدا کړي

بیا به د هر سړي جانان شي چې پیسه پیدا کړي

ورپسې زړه مه خوره د وخت ځامن همداسي وي تل

ته به له ځانه هم پرې ګران شې چې پیسه پیدا کړي

که ته جانان یاران دوستان غواړې چکرې غواړې

هله پوره به دې ارمان شي چې پیسه پیدا کړي

کم اصل خلک تل مدام د تلې وزن ګوري

دوی به هم ستا د څنګ یاران شي چې پیسه پیدا کړي

نظیر صادقه ستا یاران او خپلوان ټول به درشي

ټول به په یو دوه کې حیران شي چې پیسه پیدا کړي

نظیر صادق

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library